

POKROK PUBL. CO.

vydává POKROK ZÁPADU a místní vydání

V Crete, pro Baline okres, Nebraska; ve Nebrasky a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas, pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota; a v Tyndali, B. D., pro státy South a North Dakota.

PŘEDPLATNÉ:

Pro Spojené Státy \$2.50 Pro Kanadu \$3.00 Do Československé republiky \$3.00

Zásilky poučení děje se pomocí poukazů Express Money Orders, bankovních poukazů (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujeme-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členůvstva uvážlivě a ochotně. Musí být stručné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit i podpisy plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo v dopise uveřejněno.

HARDEN O ZODPO VĚDNOSTI ZA VÁLKU

Střelná slova, jež hárají nitrem všech lidsky etických lidí a před níž třesou se všichni diplomaté rakouští, maďarští — Tisza již potrestán — i němečtí. Slova, před nimiž utíkají všichni ti, kdož byli účastníky strašlivé operativy válečné, bezohledného vraždění nevinných, vandálismu na historických památkách a bezuzdného rozpoutání nejnížejších vášní a pudů předhistorického národa, jež se zvrhl i a kořsti padlých svých synů užíval ku výrobcě vražedných materiálů.

Nejtěžší tíha spočívá beze sporu na Německu, mezi nimiž jsou také lidé, kteří svého lidství nikdy nezapřeli. Jedním z nich je Harden, jenž po celou válku neprestal přemýšlet o surových zločinech.

Ve vile, ztračené ve stromoví v Granewaldu, u Berlína žije tento neohrožený řečník, filosof Maxmillian Harden. Jeť dnes vzdálen politického života, v němž tolik trpěl za války pod krvavým Vládním a jen v určitých periodách časových se ozývá do světa svou "Zukunft," jež se nebála ani za nejhorších dob válečných kritizovat zločinné vrhání německých pupů na Paříž a vraždění žen a dětí belgických.

A dosud svého názoru nezměnil, spíše šel do hloubky, jak dokazuje jeho interview s pařížským Le Petit Journem:

"Snaha moje, odhalit pravdu a dát jí znát německé veřejnosti, odhalila mnoha lidí. Jest to nevědná práce, drtí iluze, omýly a lži, ale nutná. Německo nepočítá dosud pravých přičin a hlubokého smyslu katastrofy, jež zmínila jeho vyhlídky a naděje.

Revoluce, jež přišla po přímrči, ustálila se na kompromisu mezi Německem imperialistickým a socialistickým.

Je to jen revoluce vnější, pouhá změna osob, jež nezměnila nijak veřejných názorů. Socialisté nejkrásněji levice káží lidu o druhé revoluci, jež by byla převrácením sociálním. Aby však bylo výřečeno slo, jímž dosud tepí Německo, tato druhá revoluce by nebyla úsměvnější revoluce první. Čeho je dnes třeba Německu, je revoluce mravní. A po té zde není ani stopy!

Doufal jsem, že německá mládež, zmobilizovaná v posledních dnech válečných, jež nedostala se již do ohně válečného, bude manifestovat proti reakci a bude žádati složení účtů od svých předchůdců. Nestalo se tak, ani stopy po něčem podobném!

Většina studentů, učelých záuk všech profesorů, jest proniknuta až do morku nejzastaralejším pruským; jsou to nacionalisti, militaristi. Jsou plni snů o odvete, jež přijde zítra či později, a o znovuzbudování Německa. Co se jak říká mládež školáků, viděli jsme sami, jak manifestovala ve výpovědi hitvy vedanské a jak v Greiswaldu žádali petici ministrů vyzbrojení, aby v jejich třídách byly vyvěšeny obrázky Vlády II. Zím stápe hojně lidí, kteří číhají vládu odpovědnou za bída, již dnes prožívají. Před školou by

lo mnohem lépe" — říkájí a zapominají, že všechny jejich bolesti vlastně jsou pouhým důsledkem a ne příčinou starého režimu.

Válka, trvala tak dlouho, že se dnes již zapomíná na její původ a přičiny. Několik lidí dobré vůle a pravého poznání, jako Dr. Schlesinger a Dr. Kraus, jeden z nejvýznačnějších našich lékařů, hrabě Arc, zakladatel ligy "Neum Vaterland" a několik jiných se sdružilo, aby odhalili německému lidu tíhu jeho odpovědnosti a povinnosti. Vydali právě brožuru o deportacích lillských (dítky byly odváděny německými vojáky v jimi znásilňovány, P. r.) A jak ozdravět lid, když vláda sama je nemocná. Rozhodli se vydati knihu dokumentů a původu války. Bylo jim v tom však zabráněno, ježto by prý "knihou mohla poškodit německou vůči při jednání mírovém." A šes let, na dokumenty useda prach, svědkové mizí. Neustále se odkládá na zítřek smutná povinnost odhalení odpovědnosti. Zítřka však bude již pozdě!

Nenafázám dnes ani jediné politické strany, jež by si vepsala do programu problém odpovědnosti. Právníci nechtějí o ni ani slyšet. Vláda obratně odhazuje tuto záležitost. Krajní socialisté pak hájí zásadu: že není vůbec odpovědných, že všichni, kdož válčili, — jsou stejně vinni a pravým vinníkem že je mezinárodní kapitalismus. Zásada pohodlná.

Aby však Německo v válce ze svého osamocení, musí naléztí modus vivendi (způsob žití) se státy dohodovými. Je třeba, aby se mír stal mírem a přestal být pokračováním války.

Vše, co chce říci vám i všem svým krajanům, je shrnuto v jediném slovu: "Ratifikujeme!" Ratifikace znamená podepsati veřejný list. Ale jest to souhlas, předemhý pevnou vůli a vědomím, že tento dokument jest první páskou stýků Německa a ostatními mocnostmi.

Názory cenné, jež zpíná odhalují duši německého člověka. Hardou, lékař lidských nitř, nepřestál jím být. Jak vysoko stojed nad Beehmannem, Tirpitzem, Ludendorffem i — Scheidemannem!

WILSONOVO PRVÉ VÍTEZSTVÍ

O činnosti presidenta Wilsona při mírové konferenci v Paříži, o bojích jeho, jež mu bylo podstatou, říká další úvahy americký žurnalista Kay Stannard Baker. — Právě v podstatě:

Bylo nezbytností, že byl prezident Wilson na pařížské mírové konferenci donucen k nosení hlavního břemene těžkého zápasu — zápasu, který by byl býval zdolal i silnějšího, statnějšího muže, než jakým je, neboť měl před sebou dvojí problém, dvojí úlohu.

Nejen že mu bylo připojeno se k ostatním delegátům při práci za účelem dohledání míru s Německem, nýbrž měl ještě daleko chloustí věřit a obviňovat úlohu, která s postupem konference se stávala obtížnější a obtížnější. Bylo to uplatnění nezištného postavení Ameriky proti naléhavým toulám a nutností téženým požadavkům spojených národů.

Lidstvo si většinou neuvědomuje, že většina obětí v Paříži a kázla z válečných krizí vznikly ne z rozdílnosti náhledů na podmínky míru, jež by měly být Německu uloženy, nýbrž z hluboko zakořeněných a často za hořkých neshod mezi spojenci samotnými. Po celé konferenci měšičích mírového jednání byl středem a ohništěm zápasu rozpor mezi prezidentem Wilsonem, požadujícím urovnání na širokých zásadách, jež, nímochodem řečeno, každý schválil, a ostatními spojenskými mocnostmi, požadujícími různé hmotné náhrady, nebo výhody.

V okamžiku, kdy válka byla ukončena neočekávaně úplným vítězstvím, začaly mizeti vysoké účely, jež si spojenci vytikli a jednomyšlně jejich nadšení. Nebyly to tedy konce koneč spojenský národy, každý měl silné tužby, na děje, nutné požadavky a hnutí se jsi je uplatňovali. V povznesených okamžicích nadšení a vzletu během války začali lidé věřit v zářavky; ale když bylo po válce, dlehal, že jsou zase ve starém světě — ale k tomu vyčerpání a tak demoralizování, že byl stáp ten čas zvaný čaroděj obrovů z války. Nikdy neměl být zapomenuto, že v tomto období národní obrny, přeměněného zruva, přeměněného strachu vyhlášená byla mírová

smlouva. Neří pohyby o tom, že prezident přijel do Evropy, je pln veliké naděje a důvěry. Jeho plány na urovnání světových poměrů, jeho známých čtrnáct bodů, byly po celém světě schvalovány a doporučovány. Věři, jako vždy byl přesvědčen, v sílu mravních ideálů, v sílu jejich prohlášení a v sílu jejich schválení massami lidstva. Jel ve vítězoslávě Evropou — nikdy nie nebylo nikde na světě podobného. Nikdy nebylo také demonstrace v Paříži, jako v den, kdy jsem jej viděl vjížděti do Paříže.

Byl jsem na podzim roku 1918 v Itálii před tím, než tam Wilson přijel. Jeho pobytovina byla v každém ohledě za oknem. Říkalo se dokonce, že sedělci zapalovali před Wilsonovými obrázky svíčky. Výňatky z jeho řečí objevovaly se ve všech časopisech a ve všech práždných zdech. Byl zbožňován tak neobmezeně, jak to jest jen v Itálii možno.

Přijel do Evropy se svojí skvělou pověstí, ne velikého vojevůdce, aniž velké politické postavy, nýbrž morálního vůdce, vdom si svých vznešených cílů i skutečné nezištnosti Ameriky.

Ale ještě před mírovou konferencí se jevíli zlo věštící bouřlivá čkorvé.

V téže době, kdy Wilson pronášel v Anglii naděsné řeči o lize národů, sděloval poslanec Clémenceau francouzské poslancekě sněmovně, že stále věří ve starý způsob aliancí, jako jediné východiško k zabezpečení světa a předtí francouzští vůdové vytýčovali již nároky, které, kdyby byly bývaly povoleny, byly by znařily základy, ke kterým spojenci avolili při uzavření příměří.

O něco později měly volby v Británii za výsledek silně konservativní parlament schvalující nemilosrdný mír s Německem a byli poraženi někteří nejsilnější Wilsonovi stoupenci v britické poslancekě sněmovně.

V Itálii se začaly rozmáhat hovory o rozptlení Itálie na Jaderském moři a jinde a konečně listopadové volby v Americe, z nichž vyšel kongres, stoupeř v odporu s prezidentem a útoky, podnikané na něj různými republikánskými vůdci, směřovaly k jeho oslabení.

Pak začaly britické africké osady domáhat se svých práv v Kamerunu a Tegu, dosavadních německých afrických osadách. Britický ministerský předseda Lloyd George přijal požadavky ty za své a bylo zřejmo, že má při tom Clémenceauovu podporu, jenž upozorňoval na různé tajné smlouvy, nebo "hovory", dle kterých bylo již o osudu osad rozhodnuto.

Lloyd George prohlásil, že jest siice příznivý smlouvě dozoru nad osadami, ale zároveň byl také přízniv tomu, aby se britickým osadám dostalo, čeho si žádaly. Ty pak byly nakloněny tomu, aby nejdříve byly německé osady rozděleny a pak aby byla přijata zásada dozoru nad nimi.

Během celého tohoto jednání bylo zřejmo, že vyjímaje Wilsona nemá ani George, ani Clémenceau skutečné důvěry v lízu národů. Pan Clémenceau jednal jak o lize, tak i dozoru nad osadami a jennou ironií ve které se jeho odpor proti nim zrealizil lépe, než by šlo na jeho z přímého útoku.

Wilson se tak ocitl v postavení, ve kterém musel hájiti nové zařízení, jehož působostv nemohl nikdo s určitostí předpovídati. Od začátku bylo zřejmo, že protivníci Wilsonovi se domnívali, že moce budou podobným způsobem snadno Wilsona zhrubit odhýti. Mluvil o svých zásadách a bylo omlávu, zda trvá v tvář takovým silám dovede také zabezpečiti jejich používání.

Když bylo seznáno, že prezident nepovolil, začaly se objevovat hued v zářpětí trpké útoky na něj a jeho nepraktické ideály. Jistým francouzským časopisem poskytoval australský guvernér Hughes sláse interview, v nichž byly téžesaleny útoky na presidenta Wilsona.

Bylo to vyčerpávající dny — dny ke konce měsíce ledna. Před konferencí bylo mnoho těžkých otázek — Polsko, Rusko, přehližení podmínek příměří a nová její úprava a stále vzrůstající pozornost. Aby bylo porozuměno, proč prezident Wilson leží dnes na lůžku nemocný ve Washingtonu, jest nutno, aby si stěněř v duchu ozvěly některé z těchto věcí. Konečně svolal však premier Lloyd George mimořádnou schůzku

zástupců britických osad a přemluvil je, aby přijaly závaznou zásadu a zároveň řadu resolučí, prováděných jejího se třikrát. To mělo za následek další nakvašené rozhovory a konečně, s jistými změnami a výhradami byla zásada ligy národů přijata. Mělo působit, anebo sklamati zcela v poměru k dobré vůli a rozhodnutí vlády světa — což ovšem platí také o celé úmluvě o lize národů.

To byla prvá velká krize, první velká bitva na mírové konferenci a prezident z ní vyšel jako vítěz.

ZEMĚDĚLSKÁ BUDOUC NOST MESOPOTAMIE

Každý z nás slyšel o někdejším přečrodném kraji rozsáhlého území, jež zaujímají nížiny poříčí dvou velikých řek Eufratu a Tigrisu, drubdy velmi vzdáleného a hustě obydleného, dnes pustého a jen říde obydleného. Nesmírné tyto pozemky rozkládají se hlavně na prostře ohraničené během spřežení vod pojatého názvem Mesopotamie, tolik co Meziričí, dle řeckých slov, znamenajících "mezi řekami."

Samoty tyto byly někdy stálem moených států, zkvětajících království; kdž by se nepamatoval na jména aspoň Chaldejských a Babylonu, Assyrských a Ninive.

Avšak jest tomu více než tisíc let, když hordy barbarů přihnaly se z níra Asie, zanechávajce stopy své jako pouště a zříceniny.

A země se odlidňovala, připlavy neudržovány více v pořádku se zanesly a tam, kde rozkládaly se někdy koňny bohaté úrodnou a lidnatostí; zavládala opuštěnost a smota.

Řeky mezi tím sledovaly běh toulavý, umázejíce vlnami svými drahocennou prst až do zářivu Perského, kdež již z části se tato nahromadila a ustavičně ročním nánosem na březích ukládá nové bahno.

Řeky mezi tím sledovaly běh toulavý, umázejíce vlnami svými drahocennou prst až do zářivu Perského, kdež již z části se tato nahromadila a ustavičně ročním nánosem na březích ukládá nové bahno.

Věky mlyely, aniž by přinášely změnu, neboť za panování sultanů, lhostejných k osudu země, sdilicích v Čašibradě, země stále více pustla.

Koncem posledního století snažil se jistý francouzský inženýr, ve službě vlády turecké obnoviti život na této poušti, sestrojiv projekt primitivními skrovnou přehradu na Eufratu, v krajně zvané Hindia či Hindieh. Tato práce, zajisté velmi omezená, neměla valného prospěchu, leda že chránila část delty před zhořbými povodněmi.

Pozděk byl učiněn, vláda turecká mohla se probuditi ze své hlěsné lhostejnosti. Sultan spokojil se však pojistiti tyto pozemky, které pak přešly do rukbu vlády mladoturecké.

Deset let před válkou vyskytl se nový projekt, jehož původcem byl slavný anglický inženýr Sir William Willcocks. Tento osvědčil se již svými podniky hydraulickými v Egyptě, kdež reguloval částečně roční zdouvaní Nilu. Na vyzvání Turků vykonal první výzkumnou cestu a studii, dle níž navrhl rozsáhlý projekt zavodňování značné části roviny mesopotamské. Jeho rozpočet půl se na několik set milionů franků, ale zhodnotoval několik milionů hektarů půdy, které mohly být úspěšně zavodňovány. Projekt tento odstranoval Turky pro velký náklad a nepřijali ho jen z části, tak že byl jen zkomolen.

Studie Sira Willcocka datují se z r. 1905; část programu jeho přijata byla 1909, ale s ukončením díla započato teprve 1911; první stavba v Hindieh na Eufratu provedena z cíhel; dílo skládá se z řvou přehrad vzdálených od sebe 30m; jedna sklapovací přehrada položena jest po proudu druhá se staví výše proti vodě. Tyto dvě přehrady mohou společně zadržeti dle potřeby vodu až do výše pěti metrů nad normální nízký stav vody.

Přehrada sklapovací zbudována ze živla v délce 200 m, v šíři 2 to 50 a do téže výše k zachycení vody 2 m výšji nad malou vodou. Přehrada se staví v podobě mostu podobá se proslulé přehradě na Nilu. Má 36 oblouků světlosti 5 m a sloupy 35m šířky. Oblouky mají kovová stavida a mohou zadržeti vodu do 3 m výše. Na levém břehu jsou dvě propusti pro plavbu, 8 m šířky, 50 m délky. As 400 m proti vodě od přehrady us levém břehu řeky jest stří připlav, složený ze 6 oblouků, světlosti 3 m; také zde jsou propusti pro plavbu. Oběma záměry úspěšně zrealizováno. Objeví se již jistě výsledky za

řízení za vypuknutí války. Venkly vestice na březích přáplavů, pole objevila se v livo i v právo. Ale krajina bez jistoty, otevřená pleštem kočovnickým nemohla tak snadno sloužiti usedlým rolníkům.

Vláda turecká, aby hradila výlohy, vybírala jakés desátky ze sklizené; jest však známo, jak turecké úřady umly vybrati daně; situace byla zde daleko ještě od ustálení pravidelného vzedání.

Ačkoli objem vod spojených řek Eufratu a Tigrisu jest větší nežli Nilu, vzdělávaná půda jen na březích řek, a velmi primitivním zavodňováním. Podél Tigrisu čerpána voda pomocí kožených náclích, opatřených lopatkami, jež jako se děje dosud místy v Egyptě.

Na březích Eufratu užívá se prostředků vhodnějších; voda čerpá se pomocí velikých kol čerpacích opatřených lopatkami, jež pohání proud řeky. Tyto zdvihají vodu až do malých akveduktů, jimiž tato se rozvádí do zahrad. Tyto přístroje oživují příjemně a malebné břehy Eufratu.

Od r. 1915 Angličané pomýšeli na to, rozšířiti projekt Sira Willcocksy v celém rozsahu. V míře, jak pokračují na Bagdad tu a tam jejich inženýři provádějí plány budoucího využitkování celé Mesopotamie.

Nad přehradou Hindieškou, asi 100 km proti proudu, začínaje se nová přehrada u Ramadi, a práce jsou již v plném proudu. Pobožný kanál připustí využití jezera Habbania jako reservoiru. Odtud připlav se po celé délce celá serie kanálů, vsive i rovnoběžně vedených k řece.

Na Tigrisu jest navržena přehrada u Beledu, sev. od Bagdadu. Dále na jihu, asi 200 km od Bagdadu, v okolí Kosu bude zřícena druhá přehrada nedaleko ústí starého ramene řeky, zvané kanál Hai.

Za několik let, až práce budou dokončeny, nalezne značná část Mesopotamie svou starobylon slávu; roviny babylonské pokryjí se znova bohatou úrodou; bohaté zásobárna vznikne tu znova a prospěje nemálo starému světu.

V obou údolích skládá se půda z lehkých vápenatých usazenin, obsahujících tolik dusíkatých látek jako v Egyptě, a více ještě uhlíkatou draselnatou; obsah kyseliny fosforečné jest dosti značný, takže na dlouho vystačí se zde bez hnojení. První pokusy kultury ukázaly, že od listopadu do května cerealie, obilí a jennem zdářily se znamenitě, dáleže úroda skvělou. V létě kufurice, prosa a jiné rostliny pění mohou dáti druhou značnou žet. Pády bahnoé mohou rodití rži, naplaveniny dolin třtinou cukrovou a bavlnu, sady plody všeho druhu, zejména oranže a melouny, které již dnes tvoří hlavní předmět obchodu bagdadského, vedle větší části sušených datlí, do Evropy obchodem přicházejících. Až bude země zalidněna a bezpečnost zajištěna, dostaví se za jistě hojný počet osadníků pro rukuodlné práce, zvláště v systémevalc z blízké Indie.

Dostačí připomenouti si, jakého genia osadnického projevíli Angličané již v ostatích koloniích, abychom si představili, čeho u skutečn v Mesopotamii za několik málo let!

Za cenu výřoh ovšem značných, jakých bude třeba na běžné práce a které dosáhnu více než sto milionů franků, získá svět ve čtyřech neb pěti letech novou obilniční a několik set milionů hektarů, stará Evropa najde u svých hran novy prameny výživy, dosti hojně, neli vydatnější, než z mnohem vzdálenější Ameriky, Indie neb Austrálie.

Od nynějška zabývají se Angličané organizací hutného převozu. Ke dráze bagdadské — dříve tužbě Německa — která stala se úřehou dohodovou — připojují rozsáhlé zvěšování přístavu Bosphoru, na Chut-el-Arab, kdež sbíhají se obě velké řeky; chrání zde starou základnu německou v zářivu Perském.

A hle, již se objeví jiný obrovský projekt, jehož původcem jest Gustav DeFosse; sestrojiv připlav bez stavidel v délce 1500 km ke spojení vodní cesty moře Středozemního se zářivem Perským přes Ael Eufratu; připlav, který by nesl do přístavu Sýrie plodiny Mesopotamie, určené pro Evropu!

Tak plynou budou nové potařiny k nám. Obchod zemědělský nalezne zde hojného úspěchu!

Advertisement for 'Dobry liniment' and 'Severiv Gothardsky olej' with text describing its benefits for various ailments.

SVĚT OD NYNĚJŠKA ZA DVĚ STOLETÍ

Sir Henry Rider Haggard, známý anglický spisovatel, je jednou z oněch dobřých duší, která na místě aby se trápila o povětrnosti dušijní, stará se o to, v jakém stavu nalézati se bude člověk roku 2119. Vidí nebezpečí v plném samovraždě, kterou sledává převládající mezi všemi západními národy, zejména snad Ruska a Německa. Obává se, jestliže Západ nezreformuje svá plemena, že bude za dvě století od nynějška potopen pod přílivem celých myriád z Východu.

V posledním století, které bylo tak úrodné, že obyvatelstvo vzrostlo asi o milion, Asie rozmnožila své národy o 140 procent, Evropa o 144, Amerika skorem o 700 procent. Ovšem, celý přírůstek americký nepočítal z porodů; přistěhovalectvo přispělo miliony. Pakliže vložíme Evropu a Ameriku do jedné skupiny, sledáme, že skupina ta vzrostla na obyvatelstvu za jedno století asi o 200 procent.

Proto Asie nemá snadný úkol přemoci dosud plodný Západ ve stupně vzrůstu. Dnes má 990 milionů proti 600 milionům Evropy a západní polokoule. Pakliže podřív svůj starý vzrůst, Asie měla by za sto let více než dva biliony obyvatel, Evropa a Amerika pakliže stupně jejich vzrůstu snížena bude o 30 procent, by měl, asi 1,200,000,000.

Vše to však jsou říšlice, týkající se obyvatelstva. Co však lze říci o vzrůstu civilizace, jehož se Rider Haggard nedotýká? Kdo má zde říci, že Východ za další dvě století nestane se tak civilizovaným, že jeho vpád bude spíše vítaným než obávaným? Jsou možnosti, jež nemůže dnes nikdo předvídati, třeba by měl k tomu seba lepšího a schopnějšího věsteckého ducha.

Zádné upravení cen surovin k výrobě hnojiva

Zemědělský departement dočel zeří zprávy, ponkazující k tomu, že jsou v oběhu pověsti jako by departiment byl upraven ceny surovin k výrobě hnojiva, ale dle konferencie vyrábětelů těchto surovin, odhývané ve Washingtonu 6 a 7. října. Departement oznamuje že žádné ceny neupraví, ale po úvaze přišel k rozhodnutí, že za nynějších okolností nebylo by oprávněno určovati ceny za suroviny k výrobě hnojiva, jako jsou sulfat amoniový, sušenou krev, usazeniny, rybí odpadky a bavlninové pokruty. Departement však bude pokračovat v plném provádění jeho právomoci pod licenčním systémem proti výdělkářům právě tak ve spojení s departementem spravedlnosti.

Nové hnutí monarchistické v Portugalsku

Madrid, 7. listopadu. — Portugalské monarchistické hnutí bylo pozorováno při portugalském pozemní a má se za to, že přípravy jsou v proudu k obnovení agrarve prostředky návratu bývalého krále do Mantuela na trůn. Čas odělní časopis El Liberal, časopis přípravní, že španělské autority učinily kroky k zabránění jakýchkoliv podobných příprav na území Bspadské.